

Sešpadsmitā diena: Paklausīgs

Pravieša Isaja pravietojums piepildās Jēzū, saskaņā ar to pestīšanai bija jāuzplaukst kā vienkāršam dzinumam no Jesses celma (sal. Is 11, 1). Jesse ir Dāvida tēvs, savukārt Jāzeps – viņa pēctecis – apstiprina šī pravietojuma patiesumu.

Evanģēlijā neatrodam neko par Jāzēpa grūtībām, par viņa cēlsirdību un pašreizējību, kas nebūt netrūka viņa atlikušās dzīves garumā... Viņam pietika ar eņģeļa kluso sludinājumu sapnī, lai iegūtu gaismu dzīves ceļam! Toties, kad sapnis izplēn kā mākonis, realitāte kļūst tikpat smaga kā iepriekš!

Bieži vien attiecības ar Dievu iedomājamies kā saskaņīgu draudzību. Diemžēl visbiežāk tā izpaužas smagas garīgas piepūles un cīņas veidā.

Ticība nekad nesaistās ar gaismu, kas apgaismotu visu ceļu, toties Dievs vienmēr apgaismos to pleķīti, uz kura spert pirmo soli. Ticība ir risks, bet risks ir drāma nevis patīkama komēdija. Ticība nav ērts patvērumš vājām dvēselēm, tā ir kā piedzīvojums stiprajiem un drosmīgajiem. Tik tiešām pat kristīgā garīguma mistiķi mēdza piedzīvot tā saucamās “tumšās nakts”, ilgstošus kārdinājumus un atsvešinātības periodus, vienlaicīgi tas bija laiks viņu šķīstīšanai un pieaugšanai briedumā – pašreizējīgā mīlestībā.

Mums nav ilūziju par Nācaretes mājām, it kā tā būtu pasargāta no šaubām un svārstīšanās, bezbēdīgā un vienkāršā dzīvesveida praktizētāja. Nav šaubu, ka Jāzeps uzdeva sev jautājumu par eņģeļa vārdiem – vai tie nav vienīgi sapnis, situācijā, kad viņa dēls auga līdzās pārējiem bērniem, mācījās kopā ar viņiem, neuzmanības pēc mēdza sevi savainot, tāpat kā vienaudži.

Jēzus līdzgaitnieki nespēja samierināties tieši ar faktu par Viņa – tik atšķirīgā –

ikdienas gaitām, kuras ne ar ko neatšķīrās no viņu ierastām gaitām. Tiem, kas Viņu pazina, bija neiespējami saskatīt Jēzū Mesiju, kurš ietekmēs tautas likteni!

Jāzēpu, līdzīgi kā Ābrahamu un visus lielos praviešus, ticība izaicina. Trīsdesmit gadi ir ļoti garš laiks, un ticēt trīsdesmit gadus bez gaismas stara ir spēkus izsmēloši. Noticēt tam, ka Emmanuēls “ir tāpat pārbaudīts visā, atskaitot grēku” (Ebr 4, 15) nav viegli. Pie tam Jāzeps, atšķirībā no sievas Marijas, savas dzīves laikā nepiedzīvoja Jēzus publisko darbību. Viņš neredzēja nedz paveiktos brīnumus, nedz pārliecinošo vārdu iedarbību, nedz jaunās dzīves vēsmas. Pat tad, ja Jāzeps vēl būtu dzīvs, kad Dēls uzsāka patstāvīgo dzīvi, viņa “tumšā nakts” joprojām turpinātos.

Jēzus darbība bija gan neparasta, gan izaicinoša. Viņš nevienu neatstāja vienaldzīgu. Konformisti uzskatīja Viņu par sapņotāju, vietējā vara saskatīja Viņā zināmu apdraudējumu, reliģiskās autoritātes Viņu apsūdzēja svēto ieražu un tradīciju neievērošanā... Cik stipra ticība bija nepieciešama, lai Viņā saskatītu Emanuēlu!